

mul zand niet mogelijk is. Daarom dienen we er zorg voor te dragen, dat er enige samenhang in dit zand is, en dit kunnen we bewerkstelligen, door in een bepaalde hoek van het terrarium een of andere plant, die in zand kan leven, te plaatsen. Door het wortelgestel van een dergelijke plant wordt het zand bij elkaar gehouden, hetgeen weer mogelijk wordt, doordat het in de omgeving van die plant enigszins vochtig zal zijn, nl. door het besproeien. Nu eerst is een milieu geschapen, waarin het dier zich volledig kan ontplooiën. Het vindt ruimte, waarin het kan rondrennen, zijn energie kan uitleven en zijn biologische cyclus van paren, eieren voortbrengen etc. kan vervullen.

De tweede foto toont ons een landschap te Tiv'on, ten Oosten van Haifa. Hier is een geheel andere omgeving uitgebeeld. De bodem is daar rotsig, z.g. „terra rossa“, met een vegetatie van „Maqui“, hetgeen dus wil zeggen, veel struikgewas en geboomte van allerhande aard en vorm. Hier heerst een veel hogere vochtigheidsgraad, getuige het grote aantal loofplanten dat daar voorkomt. Een dergelijke biotoop in de beperkte ruimte van een terrarium uit te beelden, wordt dan ook een onmogelijkheid. Men kan hier slechts trachten de werkelijkheid te typeren, door beplanting van het geheel met een of meer stereotype planten uit zulk een gebied. Het is daarom ook, dat het streven naar een „streek-terrarium“, zoals men dat van verschillende zijden hoort propageren, een praktische onmogelijkheid is, zelfs indien men de beschikking zou hebben over aanzienlijk meer ruimte, dan de gemiddelde terrariumhouder ten dienste staat. Hier kan het slechts een poging blijven, al was het alleen maar, omdat men nu eenmaal niet de beschikking heeft over juist die planten, die in zulk een landschap voorkomen. Is dit nu een bezwaar? Ach, waarschijnlijk niet. De dieren, die hier voorkomen (*Mabuya vittata*, *Coluber najadum*, *Chamaeleo chamaeleon*, *Ophisaurus apus*) kan men, met uitzondering van de skink *Chalcides monodactylus*, die ook ter plaatse gevonden wordt, in het gehele mediterrane gebied vinden, terwijl de vegetatie sterk afwijkend kan zijn. In het algemeen kan dus gezegd worden: probeer zoveel mogelijk aan de natuurlijke

Landschap bij Tiv'on, Israel

Foto Y. Werner

behoefte en de natuurlijke omgeving van het dier tegemoet te komen. Dit zal in het ene geval, zoals gezegd, gemakkelijker zijn dan in het andere, al naar de aard van het gebied, waar een dier vandaan komt. Koste wat kost naar „volmaaktheid“ streven is niet alleen onmogelijk, het is, gezien de ons ten dienste staande middelen, ook belachelijk. En bovendien: het *Chamaeleon*, geplaatst in een eikenboom uit het Middellandse-Zeegebied zal zich niet gelukkiger voelen dan dat, geplaatst in een vlierstruik uit onze polder. Meer van belang is: waar bevindt zich die plant, doch daarop komen we ter bestemder plaatse nader terug.

(Wordt vervolgd)

Een oogziekte bij een Parelhagedis

door Jac. Nagtegaal, Den Haag

Omstreeks begin November 1953 bleek mij, dat uit beide ogen van een mijner, nog jonge parelhagedissen (*Lacerta lepida lepida* Daudin) een waterachtig vocht liep. Daar reeds vrij veel in ons maandblad geschreven is over de genezing van oogziekten met Irgamid-oogzalf, schafte ik mij onmiddellijk een tube aan, en dacht, dat

het nu wel spoedig over zou zijn. Helaas was dit niet het geval, want, hoewel ik beide ogen driemaal per dag met de zalf insmeerde, bleven er voortdurend grote druppels vocht uit de ogen komen. Toen op 5 Januari 1954 de heer van Oijen bij mij was, zei hij, dat dit waarschijnlijk Conjunctivitis (bindvliesontsteking) was.

Deze ontsteking wordt veroorzaakt door tocht of door vuil, dat zich in het oog bevindt.

Daar de heer van Oijen zekerheid wilde hebben, nam hij de hagedis mee naar een beviende oogarts, die het oog en het vocht onderzocht en verklaarde, dat het inderdaad bindvliesontsteking was. Het beste geneesmiddel hiervoor zou Globenicol, een anti-biotisch middel, zijn. Globenicol is een product van de Nederlandse Gist- en Spiritusfabriek N.V. Deze zalf, die uitsluitend onder medisch toezicht mag worden gebruikt, is verkrijgbaar in tuben van drie gram à f 1,20. In de zalf-

basis bevindt zich 1 % chlooramphenicol. Met deze zalf smeerde ik het rechteroog, want alleen dat bleek door de kwaal te zijn aangetast, viermaal per dag in.

Gedurende de tijd, dat het dier aan deze ziekte leed, moest ik het met meelwormen en regenwormen dwangvoederen. Ook diende ik het dier elke week enige druppels Davitamon A-D toe. Om het weer te stimuleren tot zelf-eten, mengde ik door het drinkwater wat Dextropur, maar helaas zonder een enkel resultaat. Mijn parelhagedis ging langzaam achteruit en op 27 Januari 1954 vond ik hem dood in het terrarium.

Over een elegant slangetje

(*Storeria Dekayi* - Holbrook)

door J. Cock, Monnikendam

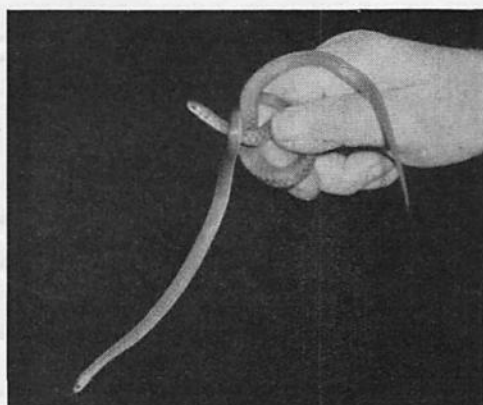
Dank zij de activiteit van onze leden, de heren Delleman en Wijffels, kwam ik ongeveer zomer 1953 in het bezit van een paar kleine landslangetjes, behorende tot de familie der *Contia*'s.

Deze slangetjes zijn maximaal 36 cm lang. Het mannetje is lichtbruin, met overlangse, zwarte stippen. Het wijfje daarentegen is grijs, doch verder op dezelfde wijze getekend. Het mannelijk dier heeft ongeveer de dikte van een gewoon potlood, terwijl het wijfje de omvang van een vulpenhouder heeft en dus aanzienlijk zwaarder van bouw is.

Volgens de literatuur zijn het insecteneters. Evenwel (en dat is ook de conclusie van ons medelid, de heer Cornelissen) eten ze schijnbaar alleen wormen. Mogelijk verorberen ze in het land van herkomst ook ander dierlijk voedsel, maar in gevangen staat schijnt een eenzijdige voeding met wormen hen best te bekomen. De wormen, welke ik hun toedien, worden bij mij eerst schoongewassen, daarna in stukjes gehakt en vervolgens wordt er een druppeltje vitaminepreparaat A-D bijgevoegd. De familie der *Contia*'s is niet groot. Eén soort leeft in West-Azië. Deze soort, de *Contia collaris*, is lichtgeel (woestijnkleur). Artis had enige jaren geleden een paartje, doch de diertjes gingen al zeer spoedig dood, daar ze geen voedsel aannamen.

In Noord- en Zuid-Amerika zijn er nog twee soorten, nl. de groene *Contia vernalis* en de in mijn bezit zijnde *Storeria Dekayi* Holbrook (*Contia aestiva*), minder fraai van kleur dan eerstgenoemde. Volgens het Amerikaanse herpetologische tijdschrift „Copeia" (1952, blz. 49) bestaan dan nog *Storeria o. occipitamaculatus* en *Storeria victa* (1950, blz. 155).

Aanvankelijk had ik de slangetjes in mijn grote terrarium, doch daarin kropen ze spoedig weg en bleven uiterst schuw en veelal onzichtbaar, zodat ik er niet veel genoeg van beleefde. Thans zijn ze

Storeria Dekayi

Foto L. Roubroeks

echter gehuisvest in een klein terrarium, verwarmd met een 40 Watt Philipslamp (een lichtlamp, die dus tevens voor verlichting dient), met als bodembedekking een uiterst dun laagje turfmolm en in het midden een boomstronkje. De diertjes, die nogal beweeglijk zijn, kunnen nu doorlopend bezichtigd worden en het is alleraardigst te bemerken, dat ze hun aanvankelijke schuwheid geheel hebben afgelegd, ja, het klinkt haast ongelofelijk, ze bedelen om voedsel, op dezelfde manier als, gelijk bekend, de kleine sierschildpadjes dit doen.

Ook is het grappig te zien, hoe speciaal het wijfje zich na de maaltijd op de boomstronk gaat koesteren in de gloeilamp-warmte, zich daarbij uitzet tot ze zowat haar dubbele dikte heeft verkregen en af en toe ... gaapt.

Elke morgen besproei ik de slangetjes met lauw water, deels om ze gelegenheid te geven tot drinken, deels met het oog op de vervelling. Bij mij zijn beide exemplaren er hierbij prachtig, zonder kleerscheuren afgekomen. Ze hebben hun hemdjes uit-